

La bessona solitària

EMÍLIA ILLAMOLA GANDUXÉ

Amb *La bessona solitària*, d'Elisabet Claveria Capaul, el passat 8 de juliol a les set de la tarda al Saló de Pedra, la Biblioteca Municipal Joan Fontcuberta i Gel ha reiniciat les presentacions després del darrer confinament, decretat per fer front a la COVID.

Si un dia us parlen del bessó solitari o evanescent, de persones que tenen la sensació que els falta alguna cosa o millor dit algú, i es passen la vida buscant-lo, primer, us costarà d'entendre perquè no se n'ha parlat i encara se'n parla poc. Però segons l'autora, s'estima que entre la població hi ha un deu per cent de bessons solitaris, -nadons que han perdut un germà durant els primers mesos de gestació en el ventre matern, sense que la mare n'hagi tingut coneixement- motiu pel qual poden desenvolupar alguna mena de síndrome relacionada amb la soledat, la pèrdua i l'absència, al llarg de la seva vida.

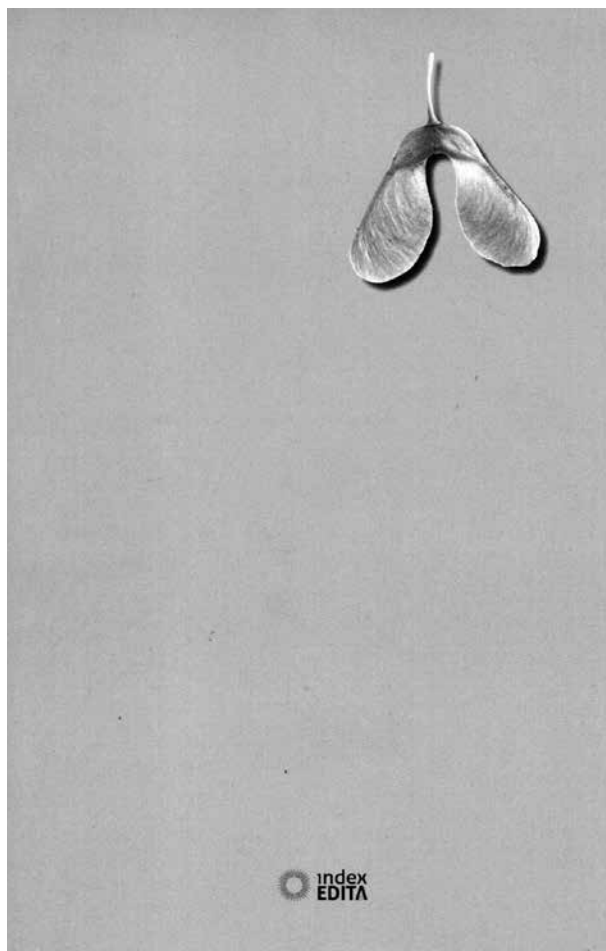
La bessona solitària però, no és un assaig sinó una novel·la que abasta la vida de la Martina en set capítols, amb epíleg de Carmen Cortés i Peter Bourquin, terapeutes i autors de *El gemelo solitario*, que tracta en profunditat aquest tema. L'Elisabet Claveria ha explicat que va saber que era bessona solitària quan tenia quaranta anys i que des d'aleshores ho havia estat gestionant i va ser buscant respostes, que sorgí la necessitat d'escriure aquesta novel·la, que li permet compartir

la problemàtica.

El dia que la Martina compleix set anys, tota la família està convidada a celebrar el seu aniversari. De bon matí la mare li ha posat el vestit de vellut blau, les sabates de xarol..., però el que més l'il·lusiona és la presència de l'Anna, la seva amiga, que és l'única que s'adona que els ulls se li humitegen en el moment de bufar les espelmes. Les dues veus d'aquesta història de ficció, la de la Martina i la de l'Emma, la bessona morta en el moment de néixer, que s'alimenten i s'acompanyen l'una a l'altra fins al final de la narració, són la mateixa. L'autora ha explicat que tenia molt clar que havia d'escriure el desdoblament en paral·lel, a mida que anava tancant les etapes d'una existència desglossada en la vida viscuda i la vida enyorada de la Martina.

La bessona solitària està plena de metàfores i d'imatges poètiques que permeten al lector entrar en un món oníric, irreal però alhora molt proper, que connecta amb la natura: els núvols, la molsa, la proximitat del mar... i, a banda, hi ha reflexions molt profundes sobre la soledat, la pèrdua i l'absència, que denota fins a quin punt influeix l'amor que sent l'autora per la natura i la seva tossuderia, que l'ha dut a transformar en literatura, el relat d'una experiència dolorosa.

Presentar la primera novel·la d'Elisabet Claveria ha estat un plaer, una continuació de les converses que hem mantingut

sobre lectura i escriptura d'ençà que ens vam conèixer a la I Trobada d'escriptores organitzada pel SIAD del Consell Comarcal del Maresme. En aquests anys ha treballat, ha guanyat premis i ara, Índex li ha publicat *La bessona solitària*, e què ens descobreix una temàtica que jo desconeixia, que li ve de molt endins, que no és fàcil, però la manera com la narra la fa no tan sols entenedora sinó també emotiva. Em sento molt feliç del seu debut i la felicito per haver fet visible un tema ocult, del que no es parla, però que existeix i es pateix.